

Patriša Kornvel

IZOLACIJA

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Patricia Cornwell

UNNATURAL EXPOSURE

Copyright © 1997 by Patricia Daniels Cornwell

Translation Copyright © 2011 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Za Ester Njuberg
Vizija, bez straha*

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*I dođe k meni jedan od sedam anđela koji imahu
sedam čaša napunjenih sedam zala poslednjih.*

OTKRIVENJE 21:9

POGLAVLJE 1

Noć je pala na Dublin, čista i hladna, a vetar je cvileo iza mojih prozora kao da milion frula svira uglas. Drmusao je stara okna i hujao poput naleta duhova. Ponovo sam namestila jastuke i najzad legla na leđa u zgužvano irsko platno. Ali san mi nije dolazio na oči, a slike od proteklog dana su se vratile. Videla sam tela bez udova i glava i uspravila se, oznojena.

Uključila sam svetiljke i hotel *Šelborn* odjednom se pojavio oko mene u toplom sjaju raskošnog starog drveta i tamnocrvenih pokrivača. Obukla sam kućnu haljinu, a pogled mi se zadržao na telefonu pored kreveta u kom se spava isprekidano. Bilo je gotovo dva po ponoći. U Ričmondu, u državi Virdžiniji, otprilike je pet sati manje, i Pit Marino, zapovednik jedinice za ubistva Uprave policije grada, trebalo bi da je budan. Verovatno gleda televiziju, puši i jede nešto škodljivo, ako nije na terenu.

Okrenula sam njegov broj, a on se javio odmah kao da je sedeo uz aparat. „Časti il' se čisti.“ Bio je vrlo glasno na putu da se napije.

„Malo si poranio“, rekla sam kajuci se što sam ga pozvala. „Jedno nedelju-dve.“

„Doco?“ Zbunjeno je ućutao. „Ti? Vratila si se u Ričmond?“

„Još sam u Dablinu. Kakva je to galama?“

„Neki naši momci toliko su ružni da im ne trebaju maske. Zato nam je stalno Noć veštica. Hej! Batica blefira!“, povikao je.

„Ti uvek misliš da svi blefiraju“, uzvratilo mu je gromki glas. „Predugo si detektiv.“

„Šta pričaš? Marino ne može da detektuje ni sopstveni smrad.“ U pozadini se zaorio smeh uz nove pijane podrugljive primedbe.

„Igramo poker“, reče mi Marino. „A koliko je tamo uopšte sati?“

„Ne želiš da čuješ“, odgovorila sam. „Imam neprijatne vesti, ali čini mi se da ću sačekati pogodniji trenutak.“

„Ne, ne, čekaj, samo da odnesem telefon. Jebote, kako mrzim kad mi se kabl izuvija, znaš ono? Dođavola.“ Čula sam njegove teške korake i grebanje stolice po podu. „U redu, doco, šta se dešava?“

„Danas sam skoro ceo dan raspravljala s državnim patologom o slučajevima s deponija. Marino, sve mi se više čini da su ova serijska kasapljenja u Irskoj delo iste osobe s kojom mi imamo posla u Virdžiniji.“

Podigao je glas. „Momci, lakše malo!“ Slušala sam ga kako se odmiče od drugara i nameštala jorgan oko sebe. Popila sam poslednji gutljaj viskija iz čaše koju sam ponela u krevet.

„Doktor Foli radio je na pet dablinskih slučajeva“, nastavila sam. „Pregledala sam ih sve. Trupovi. Kičme rasečene vodoravno sa zadnje strane petog vratnog pršljena. Ruke i noge odsečene u zglobovima, što je uobičajeno, kao što sam ovde ukazala. Žrtve su svih rasa, a starost im se procenjuje na između osamnaest i trideset pet godina. Sve su neidentifikovane, a slučajevi su označeni kao ubistva nepoznatim sredstvima. Glave i udovi nedostaju u svim slučajevima, a ostaci su pronađeni na privatnim deponijama.“

„Dođavola, to mi baš poznato zvuči.“

„Ima i drugih pojedinosti, ali da, sličnosti su prilične.“

„Znači, možda je zlikovac sada u Sjedinjenim Državama“, reče Marino. „Ispade da je baš dobro što si otišla tamo.“ U početku svakako nije tako mislio. Ni on ni bilo ko drugi. Ja sam glavni medicinski istražitelj Virdžinije, i kad me je Kraljevski kolegijum hirurga pozvao da održim niz predavanja na koledžu Triniti, iskoristila sam priliku da istražim dablinske zločine. Marino je mislio da je to gubljenje vremena, a FBI je pretpostavio da će moje istraživanje imati samo statističku vrednost.

Te sumnje bile su razumljive. Ubistva u Irskoj dogodila su se pre više od deset godina. Osim toga, kao i u virdžinijским slučajevima, bilo je vrlo malo tragova. Nismo imali otiske prstiju, otiske zuba, konfiguraciju sinusa ni svedoke za identifikaciju. Nismo imali biološke uzorke nestalih osoba da ih uporedimo s DNK žrtava. Nismo znali čime su ubistva izvršena. Zbog svega toga bilo je teško reći nešto više o ubici, mada sam ja verovala da ima iskustva u rukovanju testerom za meso i da je koristi na poslu, ili ju je koristio nekad.

„Poslednji slučaj u Irskoj za koji znamo desio se pre deset godina“, rekla sam Marinu preko telefona. „U poslednje dve godine otkrili smo četiri slučaja u Virdžiniji.“

„Znači, misliš da je mirovao osam godina?“ reče on. „Zašto? Da nije možda bio u zatvoru zbog nekog drugog zločina?“

„Ne znam. Možda je ubijao negde drugde, a da niko nije povezo slučajeve“, odgovorila sam uz nezemaljsku huku vetra.

„Bili su oni serijski slučajevi u Južnoj Africi“, razmišljao je Marino uporno naglas. „U Firenci, u Nemačkoj, u Rusiji, u Australiji. Jebote, sad kad razmislim, ima ih na sve strane. Hej!“ Prekrio je mikrofona dlanom. „Pušite svoje cigarete! Šta je ovo, jebote, dobrotvorno društvo?“ Muški glasovi u pozadini su galamili, a neko je pustio Rendija Trvisa.

„Izgleda da se baš lepo provodite“, rekla sam suvo. „Molim te, nemoj da me pozoveš ni sledeće godine.“

„Životinje jedne“, promrmlja on. „Ne znam ni zašto ovo radim. Svaki put mi popiju sve što imam u kući. I varaju na pokeru.“

„Postupak u ovim slučajevima veoma je karakterističan.“ Trudila sam se da zvučim trezveno.

„U redu“, reče on. „Ako je taj tip počeo u Dublinu, možda treba da tražimo Irca. Mislim da bi trebalo da požuriš kući.“ Podrignuo je. „Moraćemo izgleda u Kvantiko da se pozabavimo ovim. Jesi li već rekla Bentonu?“ Benton Vesli rukovodio je Jedinicom FBI-ja za otmice dece i serijske ubice, u kojoj smo i Marino i ja bili konsultanti.

„Nisam još imala prilike“, odgovorila sam nesigurno. „Mogao bi ti da ga obavestiš. Ja se vraćam čim budem mogla.“

„Probaj sutra.“

„Nisam još gotova s predavanjima“, rekla sam.

„Nema mesta na svetu koje ne želi tvoja predavanja. Verovatno bi mogla samo to da radiš“, reče Marino. Zнала sam da me podbada.

„Mi izvozimo nasilje u druge zemlje“, odvrtila sam. „Najmanje što možemo da učinimo jeste da ih naučimo onome što znamo, onome što smo naučili godinama radeći na tim zločinima...“

„Nisi ti zbog predavanja otišla u zemlju vilenjaka, doco“, prekide me on otvarajući kutiju cigareta. „Nisi, i to znaš.“

„Marino“, upozorila sam ga. „Ne radi to.“ No nastavio je. „Otkako se Vesli razveo, stalno izmišljaš razloge da zbrišeš odavde. I ne želiš da se vratiš sada, čujem ti to u glasu, zato što ne želiš da se pozabaviš time, nećeš da pogledaš u karte i rizikuješ. Da ti kažem nešto. Ponekad treba da licitiraš, ponekad da se zabaciš...“

„Shvatila sam“, blago sam prekinula pijano dobronamerno blebetanje. „Marino, nemoj da osvaneš.“

Mrtvozornička služba bila je u Ulici Stor broj tri, preko puta Carinarnice i glavne autobuske stanice, blizu dokova i reke Lifi. Zgrada od cigle bila je mala i stara, a prolaz prema zadnjem delu zatvarala je teška crna kapija s natpisom MRTVAČNICA ispisanim debelim belim slovima. Popela sam se uz džordžijansko stepenište, pozvonila i čekala u izmaglici.

Tog utorka ujutro bilo je sveže, izgled stabala najavljiavao je jesen. Bila sam neispavana. Oči su me pekle, glava me je bolela, i bila sam uznemirena zbog onoga što je Marino rekao pre nego što sam gotovo grubo prekinula razgovor.

„Zdravo.“ Administrator mi je veselo otvorio vrata. „Kako smo jutros, doktorke Skarpeta?“ Zvao se Džimi Šo, bio je vrlo mlad i izgledao kao pravi Irac; kosa mu je bila plamenocrvena poput bakra, a oči nebeski plave.

„Bivalo mi je i bolje“, priznala sam.

„Pa, upravo spremam čaj“, rekao je i zatvorio vrata, pa smo krenuli uskim, slabo osvetljenim hodnikom u njegovu kancelariju. „Zvuči kao da bi vam šolja čaja prijala.“

„To bi bilo divno, Džimi“, odgovorila sam.

„Što se tiče naše dobre doktorke, pretres je pri kraju.“ Pogledao je na sat kad smo ušli u malu pretrpanu prostoriju. „Začas će stići.“ Veći deo njegovog stola zauzima je Mrtvozornički protokol, knjiga uvezana u debelu crnu kožu, a pre nego što sam stigla, Džimi je jeo tost i čitao biografiju Stiva Mekvina. Odmah mi je doneo šolju čaja, ne pitajući kakav volim, jer je do sada upamtio.

„Želite li malo tosta sa džemom?“, upitao me je kao i svakog jutra.

„Doručkovala sam u hotelu, hvala“, odgovorila sam mu kao i svakog jutra dok je sedao za sto.

„Mene to ne bi sprečilo da jedem ponovo.“ Nasmehio se i stavio naočari. „Onda ću pogledati vaš raspored. Imate predavanje u jedanaest, pa u jedan. Oba su na koledžu, u staroj zgradi Patologije. Očekujem oko sedamdeset pet slušalaca na oba, ali možda će ih doći i više, ne znam. Veoma ste popularni ovde, doktorke Skarpeta“, dodao je veselo. „Ili su nam američki zločini neodoljivi.“

„To zvuči kao kada biste kugu nazvali primamljivom“, rekla sam.

„Pa, i preko volje nas očarava sve što vidate.“

„To me i brine“, uzvratila sam prijateljski ali zloslutno. „To ne treba da vas očarava.“

Prekinula nas je zvonjava telefona. Džimi je zgrabio slušalicu nestrpljivo, kao i svako ko se prečesto javlja na telefon.

Slušao je trenutak-dva, pa oštro rekao: „Dobro, dobro. Pa, ne možemo tek tako da poručimo. Moraću da vam se javim kasnije.“

„Godinama čekam kompjuter“, požalio mi se spuštajući slušalicu. „Nema para kad ste igračka u rukama socijalista.“

„Nikad neće ni biti dovoljno para. Mrtvacu ne glasaju.“

„Davolski ste u pravu. Pa, šta je današnja tema?“, zanimalo ga je.

„Seksualno ubistvo“, odgovorila sam. „Pre svega, uloga DNK.“

„Recite mi, ta kasapljenja koja vas toliko zanimaju...“ Otpio je gutljaj čaja. „Mislite li da su seksualna? Hoću da kažem, da li je seks motiv za počinioca, ko god bio?“ Oči mu se zacakliše.

„Sigurno postoji seksualni činilac“, rekla sam.

„Ali kako to možete znati kad nijedna žrtva nije identifikovana? Zar nije moguće da taj neko ubija iz zabave? Kao onaj vaš Samov Sin, na primer?“*

„U delima Samovog Sina svakako je bilo seksualnih činilaca“, rekla sam tražeći pogledom svoju prijateljicu patologa. „Znate li koliko će se još zadržati? Malo sam u žurbi.“ Šo je

* Dejvid Ričard Berkovic (*David Richard Berkowitz*, 1951), američki serijski ubica i palikuća. Pisao je policiji pisma i potpisivao se sa „Samov Sin“. Uхваćen je 1978. godine za šest ubistava osuđen na šest uzastopnih doživotnih robija. (Prim. prev.)

ponovo pogledao na sat. „Možete da proverite ako želite. A možda je otišla pravo u mrtvačnicu. Imamo slučaj. Mladić, sumnja se na samoubistvo.“

„Idem da je nađem.“ Ustala sam.

Na hodniku pored ulaza bila su vrata mrtvozornikovog suda, u kom se pred porotom obavljaju pretresi svih slučajeva neprirodne smrti, što uključuje i industrijske i saobraćajne nesreće. Pretresi se obavljaju bez prisustva javnosti, jer štampa u Irskoj ne sme da objavljuje pojedinosti. Ušla sam u pustu hladnu prostoriju golih zidova, s klupama od lakiranog drveta, i zatekla nekoliko ljudi kako stavljaju papire u kofere za spise.

„Tražim mrtvozornicu“, rekla sam.

„Iskrala se pre dvadesetak minuta. Mislim da ima slučaj“, rekao mi je jedan čovek.

Izašla sam iz zgrade na zadnja vrata i pošla preko malog parkinga ka mrtvačnici, iz koje je upravo izlazio jedan starac. Delovao je izgubljeno, ošamućeno; osvrtao se oko sebe, spotakao se i umalo pao. Na trenutak se zagledao u mene kao da znam nešto što ga zanima, i srce mi se stegnulo zbog njega. Nikakav prijatan posao nije ga mogao dovesti ovamo. Posmatrala sam ga dok je hitao prema kapiji, a doktorica Margaret Foli odjednom je izašla za njim, uznemirena, neuredne prosede kose.

„Gospode!“ Zamalo je naletela na mene. „Nestao je čim sam se okrenula.“ Starac je širom otvorio kapiju i izašao. Foli je potrčala preko parkinga da je zatvori i navuče rezu. Kad se vratila do mene, bila je zadihana i spotakla se o kvrgu na pločniku. „Kej, rano si ustala“, rekla je.

„Srodnik?“, upitala sam je.

„Otac. Nije ga identifikovao, izašao je odmah, nisam stigla ni čaršav da povučem. Ovo će mi pokvariti dan.“ Uvela me je u malu mrtvačnicu od cigle. Belim porcelanskim stolovima za obdukcije mesto je pre bilo u muzeju, a stara gvozdена peč više ništa nije grejala. Vazduh je bio veštački leden, a osim električnih obdukcionih testera nije bilo druge savremene opreme. Bledosivo svetlo prodiralo je kroz mutne prozore na tavanici i jedva obasjavalo beli papirni čaršav preko tela koje otac nije mogao da pogleda.

„To je uvek najteže“, rekla je Margaret. „Ovde niko nikoga ne bi trebalo da gleda.“ Pošla sam za njom u malu ostavu i pomogla joj da iznese kutije s novim špricevima, maskama i rukavicama.

„Obesio se o gredu“, nastavila je da priča dok smo radile. „Išao je na terapiju zbog pića i depresije. Ista stara priča. Nezaposlenost, žene, droga. Vešaju se ili skaču s mosta.“ Pogledala me je iskosa dok smo punile kolica za opremu. „Hvala bogu što je kod nas posedovanje vatrenog oružja ograničeno. Naročito zato što nemam rendgenski aparat.“ Margaret Foli bila je vitka žena, nosila je staromodne debele naočari i volela je tvid. Upoznale smo se pre dosta godina u Beču, na međunarodnoj konferenciji o sudskoj medicini, u doba kad su žene medicinski istražitelji bile vrlo retke, pogotovo u Evropi. Brzo smo se prijateljile.

„Margaret, moraću nazad u Ameriku ranije nego što sam mislila“, rekla sam, duboko udahnuhla i rastreseno pogledala naokolo. „Noćas nisam oka sklopila.“ Ona je zapalila cigaretu i posmatrala me. „Mogu da ti kopiram sve što želiš. Za kad ti treba? Izrada fotografija traje duže, ali mogu ti ih poslati.“

„Mislim da je uvek hitno kad je neko takav na slobodi“, rekla sam.

„Drago mi je što je on sada tvoj problem. A nadala sam se posle toliko godina da je prestao, đavo ga odneo.“ Ljutito je otresla pepeo i izbacila oblak jakog britanskog duvana. „Hajde malo da sednemo. Noge mi otiču i cipele me stežu. Baš je gadno kad ostariš na ovim prokletim daskama.“ Salon su bile dve četvrtaste drvene stolice u uglu, gde je Margaret držala pepeljaru na hirurškim kolicima. Podigla je noge na kutiju i uživala u svom poroku.

„Ne mogu da zaboravim te jadnike.“ Ponovo je počela da priča o njenim žrtvama serijskog ubice. „Kad je stigao prvi, pomislila sam da je to učinila IRA. Tako raskomadane žrtve videla sam samo posle bombaških napada.“ Podsetila me je na Marka, što nikako nisam želela; misli su mi odlutale ka njemu iz vremena kad je bio živ, kad smo se voleli. Odjednom mi se našao u glavi, nasmešen, očiju punih nestašne svetlosti koja se naelektriše kad se smeje i zadirkuje me. Bilo je toga mnogo na pravnom fakultetu u Džordžtaunu, bilo je smeha i svađa i probdevenih noći, i naše neutoljive gladi jednog za drugim. S vremenom smo se venčali s drugim, razveli se i pokušali ponovo. On je bio moj lajtmotiv, bio je sa mnom, nestajao je, a onda me zvao telefonom ili mi se pojavljivao na vratima da mi slomi srce i rasturi postelju.

Nisam mogla da ga izbacim iz misli. Činilo mi se nemoгуće da je ona bomba na londonskoj železničkoj stanici najzad privela kraju oluju našeg odnosa. Nisam ga zamišljala mrtvog. Nisam mogla da prizovem tu sliku, jer nije bilo one poslednje koja bi mi podarila mir. Nisam videla njegovo mrtvo telo, bežala sam od toga, baš kao onaj stari Dablinac

koji nije mogao da pogleda svog sina. Shvatila sam da mi Margaret Foli nešto govori.

„Izvini“, ponovila je, tužnih očiju, jer je znala svoju prošlost. „Nisam htela da prizovem bolna sećanja. Već si dovoljno potištena.“

„Iznela si zanimljivu tezu“, pokušala sam da budem hrabra. „Pretpostavljam da je ubica kog tražimo umnogome sličan bombašu. Ne zanima ga koga će ubiti. Njegove žrtve su ljudi bez lica i imena, one su samo simboli njegovog ličnog, zlog kreda.“

„Da li bi te uznemirilo ako bih te pitala nešto o Marku?“, rekla je.

„Pitaj me šta god želiš.“ Nasmehla sam se. „Ionako ćeš me pitati.“

„Jesi li ikada otišla na mesto na kom se to desilo, jesi li obišla mesto na kom je poginuo?“

„Ne znam gde se to desilo“, odgovorila sam brzo.

Gledala me je i vukla dimove.

„Hoću da kažem, ne znam gde tačno na železničkoj stanici.“ Bilo mi je nelagodno, gotovo sam mucala.

I dalje bez reči, zgazila je opušak.

„Zapravo“, nastavila sam, „mislim da nisam bila na toj stanici, na Viktoriji, otkako je poginuo. Nisam imala potrebe da se tamo ukrcavam na voz. Niti da izađem iz voza. Vaterlo je poslednja stanica na kojoj sam bila, čini mi se.“

„Jedino mesto zločina koje velika doktorka Kej Skarpeta ne želi da obiđe.“ Istresla je cigaretu iz kutije. „Hoćeš li ti?“

„Htela bih, i te kako, ali ne smem.“

Ona uzdahnu. „Sećam se Beča, onih silnih muškaraca i nas dve kako pušimo više od njih.“

„Verovatno su ti silni muškarci bili razlog što smo toliko pušile“, rekla sam.

„Možda, ali što se mene tiče, leka nema. To samo dokazuje da ono što radimo nema veze s onim što znamo, i da naša osećanja nemaju mozak.“ Izvukla je palidrvce. „Nagledala sam se pušačkih pluća i masnih jetri za čitav život.“

„Moja pluća su bolje otkako sam ostavila pušenje. Za jetru nisam sigurna“, rekla sam. „Nisam se još odrekla viskija.“

„I nemoj, zaboga. Bićeš dosadna.“ Zastala je, pa naglašeno dodala: „Naravno, osećanja možemo da usmeravamo, da obrazujemo, kako se ne bi zaverila protiv nas.“

„Verovatno krećem kući sutra“, promenila sam temu.

„Moraćeš da presedneš u Londonu.“ Pogledala me je u oči. „Zadrži se malo tamo. Jedan dan.“

„Molim?“

„To je tvoj nedovršeni posao, Kej. Osećam to već dugo. Moraš da sahraniš Marka Džemsa.“

„Margaret, otkud odjednom sve ovo?“ Ponovo sam zamuckivala.

„Vidim kad neko beži. Ti bežiš, baš kao i ovaj ubica.“

„To je baš utešno“, odgovorila sam. Nisam želela da razgovaramo o tome.

Ali Margaret ovog puta nije popustila. „Bežite iz vrlo različitih i iz vrlo sličnih razloga. On je zao, ti nisi, ali ni ti ni on ne želite da vas uhvate.“ Prodrla je do mene i znala je to.

„A ko to, po tvom mišljenju, želi da me uhvati?“ Glas mi je bio vedar, ali suze su mi navirale.

„U ovoj fazi Benton Vesli, rekla bih.“

Zurila sam u prazno, pored kolica i bledog stopala s karticom koje je virilo ispod čaršava. Svetlost se pomerala s

prolaskom oblaka preko sunca, a pločice i kamen mirisali su na sto godina staru smrt.

„Kej, šta želiš da učiniš?“, upitala me je Margaret blago dok sam brisala oči.

„On hoće da se venčamo“, odgovorila sam.

Vratila sam se u Ričmond, dani su se nizali u sedmice, sve hladnije. Jutra su svetlucala od mraza, a večeri sam provodila ispred kamina, razmišljajući i strepeći. Toliko toga bilo je nerešeno i nemo, a nosila sam se s tim kao i uvek, zapavajući se u lavirint svog posla toliko da više ne mogu da nađem izlaz. Moja sekretarica je ludela zbog toga.

„Doktorko Skarpeta?“, pozvala me je gazeći oštro i bučno po pločicama poda sale za obdukcije.

„Ovde sam“, doviknula sam joj kroz žubor vode.

Bio je trideseti oktobar. Bila sam u svlačionici mrtvačnice i prala se antibakterijskim sapunom.

„Gde ste vi?“, upitala je Rouz ulazeći.

„Obrađivala sam mozak. Slučaj naprasne smrti od pre neki dan.“ Držala je u ruci moj raspored i listala stranice. Sedu kosu uredno je zakačila u punđu, a na sebi je imala tamnocrveni kostim koji je odgovarao njenom raspoloženju. Rouz je bila veoma ljuta na mene otkako sam otišla za Dablin ne oprostivši se. Kad sam se vratila, zaboravila sam na njen rođendan. Zavrnila sam slavinu i obrisala ruke.

„Otečenost, proširenja vijuga i suženja žlebova, sve ukazuje na razvijenu ishemijsku encefalopatiju izazvanu izraženom sistemskom hipotenzijom“, izdiktirala sam.

„Tražila sam vas“, reče ona savladavajući se.

„Šta sam sad zgrešila?“ Podigla sam ruke.

„Trebalo je da ručate s Džonom u *Lobanji i kostima*.“

„O, bože“, jeknula sam setivši se i njega i ostalih doktoranata medicinskog fakulteta koje sam suviše retko viđala.

„Podsetila sam vas jutros. Zaboravili ste ga i prošle sedmice. On zaista mora da porazgovara s vama o stažiranju na Klivlendskoj klinici.“

„Znam, znam.“ Osećala sam se grozno i pogledala sam na sat. „Sad je pola dva. Možda bi Džon mogao da svrati ovamo na kafu?“

„U dva imate davanje iskaza, a u tri konferencijski poziv o slučaju Norfok-Soltern. Predavanje o ranama iz vatrenog oružja imate na Akademiji za sudsku medicinu u četiri, a u pet sastanak s istražiteljem Ringom iz Državne policije“, pročitala mi je Rouz spisak.

Ne sviđa mi se Ring, a ni to što agresivno otima slučajeve. Kad je pronađen drugi trup, ubacio se u istragu i ponašao se kao da zna više od FBI-ja.

„Ringa bih rado izbegla“, rekla sam suvo. Moja sekretarica me je dugo gledala, dok je iz obdukcijske sale iza zida dopirao zvuk pljuskanja vode iz nakvašenog sušera.

„Otkazaću mu, a ubaciću Džona.“ Posmatrala me je preko naočara kao stroga nastavnica. „A posle Džona pravo kući. To je naređenje, doktorko Skarpeta. Ne vraćajte se. Nemojte da vas slučajno vidim na vratima.“ Zaustila sam htevši da se pobunim, ali me je prekinula. „I ne pomišljajte da se raspravljate“, nastavila je čvrsto. „Trebam vam dan posvećen mentalnom zdravlju, treba vam dug vikend. Ozbiljno vam kažem.“ Bila je u pravu, a na pomisao da ću imati čitav dan samo za sebe raspoloženje mi se popravilo.

„Nema ništa hitno, sve mogu da premestim“, dodala je. „Osim toga“, nasmešila se, „došlo nam je miholjsko leto i trebalo bi da vreme bude divno, dvadeset pet stepeni i vedro nebo. Lišće je sada najlepše, topole su gotovo savršeno žute, a javori kao da su u plamenu. Da ne spominjem Noć veštica. Napravite masku od bundeve.“

Uzela sam jaknu i cipele iz ormarića. „Trebalo je da odeš u advokate“, rekla sam joj.

POGLAVLJE 2

Naredni dan je osvanuo baš onakav kakav je Rouz predviđela. Probudila sam se vedra. Kad su se prodavnice otvorile, pošla sam da kupim slatkiše za decu i namirnice za večeru. Posle toga odvezla sam se u Ulicu Hal, u moj omiljeni garden-centar. Letnje biljke oko kuće odavno su mi uvenule i nisam mogla više da gledam suve stabljike u saksijama. Posle ručka, na trem sam iznela kese crne zemlje, kutije s rasadima i kantu za zalivanje.

Otvorila sam vrata kako bih čula Mocartovu muziku iz kuće i nežno zasadila daninoć u novu leju. Hleb je rastao, domaći gulaš se krčkao na štednjaku, pa sam radeći udisala mirise belog luka, vina i glinaste zemlje. Pozvala sam Marina na večeru, pa ćemo deliti čokoladice mojim malim bojažljivim susedima. Svet je bio lep sve dok mi u tri i trideset pet nije zavibrirao pejdžer.

„Dodavola“, uzviknula sam gledajući broj moje službe za poruke.

Pohitala sam u kuću, oprala ruke i uzela telefon. Služba mi je dala broj detektiva Griga iz Šerifske službe okruga Saseks. Odmah sam ga pozvala.

„Grig“, javio se duboki muški glas.

„Ovde doktorka Skarpeta“, rekla sam turobno zureći kroz prozor u velike saksije od terakote i mrtve hibiskuse u njima.

„O, sjajno. Hvala vam što ste me tako brzo pozvali. Napolju sam, ovo je mobilni telefon, pa ne bih da kažem previše.“ Govorio je u ritmu starog Juga i bez žurbe.

„A gde ste tačno?“, upitala sam ga.

„Deponija Atlantik na Rivs roudu, pored Istočnog autoputa četiristo šezdeset. Našli su nešto što biste sigurno hteli da pogledate.“

„Isto ono što se pojavljivalo u sličnim situacijama?“, upitala sam uvijeno, gledajući kako se smrkava.

„Meni se čini da jeste“, odgovorio je.

„Recite mi kako da stignem tamo i krećem odmah.“

Bila sam u prljavim platnenim pantalonama i majici sa znakom FBI-ja koju mi je poklonila moja sestričina Lusi, i nisam imala vremena da se presvučem. Ako ne izvadim telo pre mraka, moraće da ostane tamo do jutra, a to ne dolazi u obzir. Zgrabila sam lekarsku torbu i izašla, ostavivši zemlju, kupusarke i geranijume razbacane po tremu. Naravno, rezervoar mog crnog mercedesa bio je gotovo prazan. Stala sam na pumpi, nasula gorivo i nastavila dalje.

Vožnja je trebalo da traje oko sat vremena, ali nagazila sam do kraja na gas. Bledo svetlo sutona bleskalo je po lišću, a nizovi kukuruza u njivama i vrtovima bili su smeđi. Polja